

Ve dnech 26.8.-31.8. nás čekal jubilejní desátý ročník obcházení Republiky. Po loňském zdařilém cykloputování jsme se vrátili ke kořenům a celou trasu ze Sudoměřic do Bojkovic ušli po

svých. Z místa, kde jsme skončili v loňském roce, tedy Lanžhotu, do Sudoměřic sice během prázdnin

nikdo onen 50ti kilometrový úsek neurazil, ale i přesto jsme se rozhodli vyrazit po loňské placce do

hor – Bílých Karpat.

Cesta na Moravu je dlouhá. Na Hlaváku jsme se sešli v brzkých odpoledních hodinách.

Bohužel už z Prahy jsme vyráželi se zpožděním a vědomím toho, že nestihneme plánovaný přípoj.

V Pardubicích se připojila Tropova kamarádka Anežka a cesta probíhala v tradiční velmi dobré náladě.

Důkazem může být to, že do kupé pro 6 se nás vešlo 9. Lístek jsme měli koupený jen do Brna, ale se

zmíněným zpožděním jsme se rozhodli dojet potají až do Břeclavi. Potají to bohužel moc nevyšlo.

Chvilku po odjezdu z Brna vlakvedoucí zjistil, že nemáme místa. Naštěstí Trop vše vyřešil s tím, že

jste nestihli vystoupit a to, že nám nemůže vlak zastavit a pojedeme až do Břeclavi teda bohužel

nějak přežijeme. Do Sudoměřic jsme se dostali po desáté hodině, kde na nás čekala Míša a Bobřík,

který vyrážel z Prahy minimálně hodinu po nás. Spaní jsme jako většinou v pátek příliš neřešili a po

noční procházce sklepni uličkou zalehli na louce kousek za vesnicí.

Ranní vstávání bylo hodně narychlo. Vzbudily nás hromy a přicházející bouřka. Naštěstí u

nedalekého rybníku byla maringotka s velkou verandou, kde jsme mohli strávit celé ráno děláním

snídaní nebo případným dospáním se. Vyrazili jsme do mokré krajiny a zezačátku se stále ubírali

vinařskou oblastí. Za osadou Mlýnky jsme překročili hranici a Slovenskem jsme začali stoupat do

kopců. Náročné stoupání bylo vykoupeno prvními krásnými výhledy směrem do slovenské krajiny.

Potom co jsme se vyšplhali na hřeben a na červenou značku jsme se roztrousily a kopce Zrubenec a

Bučina každý překonával sám nebo v malých skupinkách. Všichni jsme se sešli až u kopce Žalostiná,

kde jsme měli vyhlédnuté spaní. Poslední chvíle před západem slunce jsme se kochali

neuvěřitelnými výhledy z rozhledny. Čížek obětavě našla schovanou chatu pod kopcem, jejíž veranda,

studánka a ohniště nabídly perfektní zázemí pro sobotní večer.

V noci vypadalo, že začne znovu pršet, ale nakonec nic nepřišlo. Déšť nás nachytl až

potom, co jsme vyrazili na cestu. Zastavovat nemělo smysl, a tak jsme dopoledne postupovali vcelku

rychle. Ta část, která byla jen na víkend pospíchala do Vrbovců, aby mohla vyrazit směr Praha. Sám

jsem pokračoval dále, takže o cestě zpátky moc nevím, jen jsem zaslechl něco o pracovním názvu

skupiny Anežka a její bobři...Zbytek ve složení Čížek, Trop, Vojta, Míša, Zdenda, Majda pokračoval

dále. Hned za Vrbovcema jsme procházeli bývalou rekreačkou, která dnes sloužila jako zázemí hypíků

nebo lidem jim podobným. Člověk, který o sobě říkal, že je nomád nám nabídnul kafe, poslední 3

piva, která zbyla po víkendu a na cestu zabalil alespoň půl kila datlí. Po příjemné přestávce, kdy se po

ošklivém dopoledni udělalo hezky jsme mohli vyrazit a šplhat zpátky na hřeben. Potom, co jsme se

dostali nahoru jsme přehodnotili plány. Z hřebene jsme sklesali opět dolů a zamířili k myslivecké chatě Megovka. Utábořili jsme se jak jinak než na verandě nedaleké chaty. Nutno uznat, že tento krok

se vyplatil, jelikož už při vaření večere začalo znovu pršet.

V noci se vypršelo, a tak jsme mohli zahájit dopolední výstup na Velkou Javorinu – nejvyšší vrchol Bílých Karpat. Protože jsme den před tím sestoupali níž, než bylo původně v plánu, čekalo nás

více než půl kilometrové vstoupání vzhůru. Na Javorině bylo krásně ale silný vítr nás donutil ke krátkému pokochání se výhledy a hurá dolu do Květné, odkud jel Čížkovi a Majdě autobus směr Praha. V Květné jsme rozmýšleli co dál, šplhat z údolí na Velký Lopeník se nám příliš nechtělo. Nakonec vyhrála varianta místního koupaliště, kde jsme si dopřáli koupel, odpočinek a někteří i tobogán. Vyrazili jsme pozdě odpoledne. Naše nová trasa vedla k rozhledně U Křížku, kde jsme nocovali. Příchod byl načasován na minuty, hned co jsme přišli nám byl odměnou za náročný den

úchvatný západ slunce.

V úterý nás ze spacáku vytáhlo vycházející sluníčko. Po snídani jsme vyrazili po červené značce, cestě hrdinův SNP, která vede i chvilku českým územím. Po nějaké době jsme se napojili na

asfaltku vedoucí do kopce, a tak jsme zkoušeli autostop. Bylo jasné, že 4 se do auta nevejdeme, ale

zkusit se to přeci musí. Řidič, který zastavil Míše byl nakonec asi překvapený, když jsme mu do auta

nakonec posadili Tropa. Poté co jsme se shledali v motorestu a dali si oběd jsme se rozhodli, že spaní

na rozhledně se nám moc líbilo a zopakujeme si ho ještě jednou. Už s trochu vychýleným směrem od

hranic jsme krásnou krajinou doputovali na rozhlednu Na Skalce nad vesničkou Krhov. Opět jsme měli

štěstí a západ slunce byl snad ještě lepší než den před tím. Současně se soumrakem přišli přespat na

rozhlednu další 2 lidé. Trop vzal do ruky kytaru a večer se moc povedl.

Ve středu jsme k snídani dojedli poslední zásoby, které jsme měli a zamířili z kopce dolů do

Bojkovic. Už v dopoledních hodinách jsme nasedali na vlak, protože cesta do Prahy je dlouhá a večer

je na Hanspaulce rozlučka s prázdninami. Ve vlaku jsme se snažili Míšu naučit hrát Lóru. Dopadlo to

tak, že jsme hráli o peníze a Míše se dařilo nás obírat.

Obcházení v roce 2022 se tedy více než vydařilo. Celková účast 11 lidí (Čížek, Trop, Šiki,

Kajman, Anežka, Bobřík, Metjů, Vojta, Míša, Zdenda a Majda) je velmi slušná. Z přespávání na

verandách soukromých chat se později stalo přespávání na rozhlednách. Ušli jsme kolem 100 km a

příští rok vyrážíme na poslední kousek Karpat a začátek Beskyd ze Žitkové.